

*Bután bámult vad hajós és döbbsent az elszánt sereg
kőszoborrá válva, míg te trójai parton, mint egy isten
néztél vakmerőn a vészes trójai földre. – Mint egy isten
vágynék én is vészes partra első lépve halni meg.*

*Nincsen engem, aki aztán várna három szép órára
akiért az alvilágból újra halni visszajárnék
(kit e földön megszerettek, mindörökre visszajár;)*

*Nem lesz nékem Láodamejám, nem vár engem senki már
Mégis ha elért az újdun partokon első szent halála,
újra küzdeni, bár mint árnyék, trójai földre visszazáll-
nék.*

Ezért maradok meg továbbra is katolikus hitvallásom-
ban: *harmadnapon feltámadott halottaiból, felment a
mennybe, s ott ül az Atya jobbján. Onnét létszen eljövén-
dő... s a többit is hiszem.*

KIRÁLY IGNÁ CZ

APOSTOLKODÓ BOKOR

0./ Bevezetés: A KVT őszi találkozásának zsinatolását folytatjuk. Erre indít az, hogy megbeszélésünk sajátos irányját jól jellemezte Benyhe Berci hozzászólása: „...mégis frusztrál minket, hogy nem szaporodunk... de a klubélet nekünk nem perspektíva”. Belső kapcsolataink rendezése és organikus /élő/, szinergikus /együttműködő, értékteremtő/ fejlesztése annak reményét hordozza, hogy jó nekünk így élnünk, jó nekünk kisközösségben élnünk, és legalább köreinkben megvalósítani akarnunk a földi Isten Országát. Őszi zsinati anyagunk 4. és 6. pontjának kibontásával folytathatjuk dialógusainkat jobba levésünk érdekében: Hogyan gondolkodunk növekedésünket és szaporodásunkat illetően?

Van egy régi tapasztalatom, mely sokunknak lehet. Ez azt mutatta, hogy minden jézusi tájékozódású gondom megoldásában döntő szerepet játszott az apostolkodásom. Nem ment az imádkozás? Ha volt kikért, lett miért. Nem ment a módszeres szellemi élet? Ha volt kikért, lett miért. Nem ment az idő jó beosztása? Ha nem akartam leégni barátaim előtt, akkor a kimondott igeneimnek megfelelően a naptári fegyelmem csökkentette a „majd meglátom”, „még nem tudom”, „lehetőség”, „ha nem jön közbe valami” toporgásaimat. Amikor ilyen nyilatkozatokat hallok, akkor piszkálódó kérdésem megerősödik: No, mi van, mégiscsak maradvány érdekeltsgű tagja vagy a Bokornak, kisközösségnek, akinek ha marad ideje, energiája, pénze... akkor esetleg lehet rá számítani?

Szerény istenkereső írástudók apostolkodó kisközösségei vagyunk. No, ez nem egy újabb, sokadik önmeghatározási kísérlet, csak egyfajta megközelítés. A szerénység előnyünkre válik, ha nem keverjük össze küldetésünk határozottságával. Istenkeresésünk megóvhat a dogmatizálás örök emberi kísértésétől. Írástudókként komolyíthatjuk felelősségünket ezen a Földön. Apostolkodásra igent mondásunk pedig újragondolandó területünk, mert „Jézus tanításának két pillére van, az egyik hogy Isten atyaian szeret, és a másik a testvériség”/Garay/. E mellett él bennünk a hegyre épült város, a só, a kovász magukra is vonatkoztatott üzenete, miszerint el kell terjesztenünk Isten Országát legalább az élet ránk eső kis zugaiban /Szentgyörgyi/. Ennek egyik sajátos módja az apostolkodás.

1./ Visszatekintés gyökereinkre

„ Isten meghívta az embert, hogy munkatársa legyen az Isten Országá megteremtésében...ez a küldetés, melyet Jézus minden tanács nélkül PARANCSKÉNT bízott ránk.” /Bulányi: A Bokor lelkisége, 45.o./ A Jézus tanítványa az az ember, aki „legfőbb célkitűzését abban látja, hogy Jézus tanítványává tegye az összes nemzeteket... az a tanítvány, aki megkeresi magának azt a közösséget, amely felneveli őt erre a feladatra”/Bulányi : Örököljük a földet?, 68. o./ Sokakat, közöttük engem is elért ez a megszólítás. Erre szövetkeztünk, ebből az elkötelezettségéből születtek kisközösségek, amelyek Bokorra terebélyesedtek. Olyan világban, amelyben „már az is eredmény, ha valaki tesz valamit. Meg az is, ha valakik azt észreveszik. És általában magánügy, hogy kit mi mozgat”/Schanda Bea, 2006, Lélekváró/. Az ilyen közeg próbára teszi az ember elkötelezettségét. Próbára teszi, de meg nem ingathatja. „Az Isten által nekünk kijelölt út és feladat egyszerre szolgálja saját kiteljesedésünket és a velünk, körülöttünk élők javát. Önmagunk és az emberiség megmentődését. Persze csak akkor, ha felismerjük és vállaljuk a nekünk szánt utat-feladatot”/Turiák Ildi 2003 Lélekváró/. Igen, vállaltuk. „A nagykorú kereszténység ismérve a kisközösség egybeszeretése”- amint ezt Halász Bandi bácsi írta /1996, Reflexiók/. Meghirdette ezt Jézus... Bulányi, de kik hallották meg ? Barcza Barna szerint „Kevesen hallották meg, hogy mit üzen nekik az Isten... másoktól hallották a mindenkinek szólót, de sosem hallották meg az éppen nekik szólót” /1996, reflexiók/. Köreinkben is folyt a dialógus arról, hogy mi a küldetésünk. Tanár képezésű alapító atyánk tanárkodó szellemi műhelyekként képzelte a kisközösségeket, Jézus által is megalapozottan: tanítványokból tanítókká levés jelentette az apostolkodás folyamatát. Akik nem voltak képesek kisközösséget csinálni, vagy csináltak, de az nem bizonyult életképesnek, azok is teljesíteni akarták apostoli küldetésüket a maguk módján. „Évtizedek kínlódása kell ahhoz, hogy valami kis eredmény megszülessen, egy-egy közösség összejő-

jön, megmaradjon... ez az út az evangélium továbbadás... fárasztó és eredményekben nem bővelkedő út” – írja Vincze Gabi 2010-ben /Karaj II., 17.o. /.

Tekintsünk vissza a magunk eredeti szeretetére. Még mindig tartjuk akkori elhatározásunkat az apostolkodást illetően, vagy újra fogalmazzuk... talán ahányan, annyi-féleképpen? A radikális küldetéstudat milyen tartalmakat hordoz ma bennünk?

2./ Szembesülés mai magunkkal

Csúnya gondolatomat is megosztom veletek: haladunk a kisközösségi népegyház felé. A kisközösséget, mint Jézustól kapott formai örökséget elvben és gyakorlatban is jónak, hasznosnak, üdvösnek éljük meg. Azonban egyre felismerhetőbbek a „népegyház” tünetei. Melyek ezek? Az egyházközösségekben van pap, aki vezet, irányít, meghatároz, szolgáltatást végez, méltat és elmarasztal... tereli a nyáját. Kisközösségeinkben van vezető, aki viszi a megbeszélendők többségét, felkínálja a házi feladat anyagát, igyekszik az egybeszeretés és egybeszervezés szolgálatát ellátni, és a találkozó közötti kapcsolatokat is éltetni. A tagok mindezt a legalkalmasabb elvének megideologizálásával szívesen fogadják, elviselik, igénylik. Passzivitásuk egyenes arányban növekszik a vezető kiszolgáló aktivitásával. Hol itt a tanítványból tanítóvá, elfogadóból továbbadó apostollá válás folyamata? Nem illik ennek piszkálásával megzavarni szépen működő kisközösségi klubéletünket. Piackutató és üzemelemző munkával kideríthetjük jelenünk külső és belső okait. Lelkiismeret-vizsgálattal pedig kideríthetjük ennek legmélyebb, személyes okait is. Ilyen gondolatok jutnak eszembe: *Jó nekünk ez így. Ne rontsuk közérzetünket kínos kérdésekkel, majd lesz valahogy. Jézus hangja egy a sok hang közül ebben a nagy zajban, amely körülvesz bennünket. Telített a piac kisközösségi és vallás ügyben, örüljünk, hogy nekünk ennyire is futotta. Ha szépen és boldogan élünk, majd akarnak hozzánk csatlakozni az emberek...* Én bizony nem látom a nagy tolongást kapunk előtt. Nem, mert a mi életünknek ára van, és az emberek ennek áldozata nélkül szeretnék megkapni a maguk boldogságát. No, kimondom végre: személyes megtérés nélkül nem megy az Istennek tetszés Jézus által képviselt komoly formája. Beleszületéssel, értelmi belátással, a valahová tartozni akarás vállalásával még nem lehet Isten Országát csinálni. Vagy mégis lehet? Mint a profi egyesületek, mozgalmak, felekezetek: engedelmességgel (szerzetesség), népegyházi szolgáltató rendszerrel (plébániák, lelkészségek), hierarchikus diktatúrával (keresztény felekezetek), felülről kinevezett irányítással (lelkiségi mozgalmak)? Vajon hogyan lehet elszaporítani a megtért embereket a földön?

3./ Küldetésünk van!

a. / Radikalitás

„A Bokorhoz tartozók úgy gondolják, hogy Jézus nem papokat és híveket gyűjtött, hanem tanítványokat. A

tanítványnak pedig az a dolga, hogy másokat is tanítvánnyá tegyen” – olvashatjuk számtalanszor Gyurka bácsi írásaiban /pl. Örököljük a földet?, 212 o./ Nos, így szólt a tanár úr az ő népéhez... Kínos azonban, hogy Jézustól ered ez a gondolat. Kínos, mert ezt, mint „szent tehenünket” nem illő levágni akarni... ha Jézushoz tartozónak valljuk magunkat. Most én polírozásra, felfenyítésre teszek kísérletet, hogy ki-ki átgondolhassa a maga és közössége elhivatottságát.

Prófétai radikalitás. „Valakiknek hitelesen és elhithető erővel be kell mutatniuk Jézust és az Ő üzenetét”- sóhajt felénk Gyurka bácsi /Ópusztaszer, 59. o./ A próféta ugyanabba a fogalmi családba tartozik Jézusnál, mint a tanító, apostol, küldött. Isten akaratának képviselője, hirdetője az emberek között. Lehet húzódozni, magyarázkodni, kihátrálni akarni, mint Mózes („Küldj mást!”), Jeremiás („Fiatal vagyok én”), Jónás (ellenkező irányba indul). Lehet keményen lázadni ellene, miként Habakuk („Meddig kell még ezt csinálnom?”), Jeremiás („Rászedtél Uram! ”). És lehet belesimulni, miként ezt Ámosz tette: „Ki ne prófétálna, ha szól az Úr...” Ha nem ismerünk rá a magunk bokrosan okos állásfoglalására az előbbi listában, akkor el is mondhatjuk szándéknyilatkozatainkat egymásnak...

A prófétaság istenélményre épül. Úgy éli meg az ember, hogy megszólított: belső hanggal, nagyon elkötelezett testvérbaráti hanggal, nagyon személyre szabott eseménnyel. Itt nem a magasan kvalifikált teológiai műveltség élménye a döntő. Az majd később lesz fontosság, mikor meg kell tudni felelni a kérdésekre. Induláskor, újra beinduláskor a legfontosabb, hogy megszólítottnak éljem meg magamat. Kiválasztott vagyok. Nem kiváltságokra, hanem feladatra vagyok kiválasztva.

A prófétaság egy ügyiség. Egy ügynek elkötelezett embert jelent. Isten ügyének elkötelezettje, mint Jézus. Jézushoz pedig ki tartozik? Aki elfogadja Jézus személyét és ügyét. Aki elfogadja az ügynek elkötelezett személyét. Személye misztifikálásával nem hátrál ki ügyének ráeső kötelezettsége alól. Ez máris meghatározza az ember tenni valót: jézusi tájékozódású szellemi élet, vállalt harc az istentelen, ugyanakkor embertelen irányzatokkal. Vallás- és társadalomkritikus, mert van élhető és éltető megoldása az emberi életre. Szóban és tettben világos értékelmutatás vállalása. Ez a célparancs, amelynek irányába törekszünk. A teljesítési parancs pedig az, amit meg kell beszélnünk, vagyis hogy itt és most mit és hogyan lépünk.

b./ Élhetőség

Realitásra törekszem, még akkor is, mikor álmaimat fogalmazom meg a Bokorról, a Bokor küldetéséről. Hihetetlenül sokfélék vagyunk, ugyanakkor hihetetlen, hogy milyen egy irányba tekintőek is tudunk lenni. 35-40 éves közösségi múlttal is rendelkezve szót tudunk érteni, együtt tudunk működni és most megújuló apostolságról tudunk zsinatolni.

Fel kell oldanunk a rugalmatlan megfogalmazásokat. Ilyen az, amikor mindenkit közösségépítésre alkalmas-

nak és erre küldöttnek gondoltunk. Van, aki hiteles és csendes életével hirdeti az evangéliumot. Van, aki személyes kapcsolataiban jól tesz tanúságot. Van, aki jól bánik a szóval előadásokban, írásokban, és ezzel hirdet. Van, aki egybeszerető és egybeszervező talentumaival élteti kisközösségét. Ezt fogalmazzuk meg a 2014 tavaszi KVT-n mint küldetésünk megélésének és továbbadásának hármasságát: tanúságtétel (példaadás), apostolkodás

(személyes vonatkozásokban), közösségbe gyűjtés (kisközösség építés). Javasolom, hogy az apostolkodást tegyük méltó helyére. Nevezük apostolkodásnak mindazt az emberi megnyilvánulást, amely közvetve vagy közvetlenül az evangélium terjedését szolgálja.

Bokros specialitásunkat, a kisközösség építését már nem is mondhatjuk csak a magunkénak, miután fölzárkóztak ehhez a mozgalmak, egyházak is. Ez a nyitás sokak régi-új görcsét oldhatja, akik másodrangú Bokorpolgároknak élnek meg magukat a közösségépítésben való gyümölcstelenségük miatt.

Ki kell mondanunk, hogy a Bokor alakulása során voltak, akik alapító, alapozó szolgálattal tevékenykedtek. Értékszempontjaink, elvi megfogalmazásaink felvetői, csiszolói és megfogalmazói voltak. Őket nevezük régebben író prófétáinknak (Gyurka bácsi, Barna, Ildi, Gromon, Jóska... stb). Ilyenekből nem terem minden

mezei bokorban. Belőlük kevés van, hatékony életük csakis új író próféták kinevelődésével tartható fenn. Ennek nagy esélyt ad hangsúlyos szellemi életünk, ha valóban műveljük is azt. Vannak, akik bokros életünk során felépítő életükkel mutatják be, hogy így élni jó és emberhez méltó. Ők a természetes emberi életformákban élő családosok, és a család reményű kapcsolatok. Az ő életükben megmérettetnek az elvek, amelyek között

vannak örök érvényűek (pl. Szeretet az Isten), vannak újra fogalmazandóak (pl. apostolkodásunk) és vannak idejét múltak (pl. gyerekekkel foglalkozzanak csak a szüleik). Az építkezőknek kell addig illesztgetniük a termésköveket, amíg fallá rakhatók megfelelő habarccsal. Ki mondaná, hogy ez másodrangú az Isten Országá építésében? Lassan eljutunk abba a Bokorkorba, hogy karbantartó és restauráló szolgálattokról is kell beszélnünk. Ilyen kör a KVT és a KV, és valamilyen formában azok a közösségek, amelyek önmagukon túllépve a Bokor egészségért is fáradoznak (Gyökér...). Mindez

Meg-kötöm ma-ga-mat
Is-ten kö-te-le-vel
Meg-töl-töm szí-ve-met
Or-szág i-gé-jé-vel.

"Jegyztem le a magam Szomoni fűzfához" Red-
dehi könyvvel 1918-ban, Ljuzskon jegyzte le.
Bartók Béla e dallamot, melynek enykedő vonala
& ötfokú fordulatai igen régi időről emléteik ösztön:
az óshazai mongol-hörög kapcsolatok komaráit.
E régi dallam sajátossága ugyanarról a
többször, kottáz, kifejezi a könyvhez hasonló ritmus
szép kimbóluma, a kereszt katabolizmus ma-
gát önműveit megköti, Isten aratásához hasonló
lelkületnek, mely tözeint hozza az üdvözítőt:
"Nem kell mered a vér... s égő áldozat.
Jaj kóltam hát: JH jövőr, Istenem,
Hogy aratnod meglegyem,
Amint a könyvkerületben írva van..."
/Zsid.: 10,6-7/.

úgy kapcsolódik témánkhoz, hogy nem csupán egy ideológia terjesztése a küldetésünk, hanem az egész életet átjárni hivatott evangélium hirdetése a dolgunk.

4./ Logónk üzenete

Jó a mi logónk. Hordozza mindazt, amit egy Istenre figyelni akaró társaságnak tudnia kell. 1972-ben Andinén megírta a Bokor-himnuszt, ezt a gyönyörű magyar

dallamra írt fogadalmat. Eredetileg amint a melléklet is mutatja, más dallamra, de végül a „Megkötöm lovamat” dallamára. Mit is kérünk? „Testvér, ha eloldnám...” Konstruktivitásra törekvő zsinatolásunk célja, hogy el ne vétsük a csilingelést, hogy vigyázzunk magunkra, egymásra, küldetésünkre. Az égő bokor üzen.

Ég, de nem ég el. Feltűnő jelenség. Nem normális dolog, hogy a megszokott törvényszerűségekkel, bevett szokásokkal ellentétben van egy mozgalom, amely azért van, hogy ég. Azáltal él, hogy emészti magát. Valahonnan táplálkoznia kell, hogy erre képes. Csodabogár, érdekesség... meghökkentő, figyelemfelkeltő. Ehhez nem kell botránkoztatás, eléggé bicskanyitogató maga a léte.

Világít, és fel lehet rá figyelni. Akkor is világít, amikor környezete azt hiszi, hogy számukra nappal van, hogy ők bizony világosan járnak. Másféle fényt ad. Olyat, aminek hatására igenekre és nemekre egyszerűsödnek le az emberek által túlbonyolított kérdések. A bünt bűnnek mutatja, az erényt erénynek. Nem változtatja fényét aszerint, hogy milyen ellenfények nyomulnak ellene, körülötte. Arra vigyázni kell, nehogy füstje elhomályosítsa lángját.

Éget, melegít. Kinek így, kinek úgy. Kiegyeztet magából a salakot, és megtisztul. Folyamatosan, hiszen salak mindig termelődik ott, ahol a gyarlandó (gyarló+halandó) ember van. Az elszemélytelenítő világban személyi kapcsolatok melegét kínálja. Ja, hogy ennek megtapasztalásához feltételek kapcsolódnak: védőburkok levetése, álarcok felszámolása, értékszemlélet átalakítás? Ami érték, ahhoz fel kell zárkózni.

Megszólít. Nem magának ég, nem magáért van. Valaki valamire meggyújtotta. Hang tud hallatszani belőle, a meggyújtónak hangja. Neki arra kell vigyázni, nehogy zavaró belső, személyek közötti, ágak-régiók közötti égési pattogások, recsegések elnyomják a Hangot.

Küld. Mindenkit. Valójában persze csak azokat, akik felfigyeltek, bekapcsolódtak, előző szemléletükhöz képest jobb belátásra tértek. Tagjainak, bárhol is élnek, működnek, hordozniuk kell a lángot, amelybe bemerítkeztek. Hogy felfigyeljenek az emberek, lényeglátókká legyenek, hogy megtisztulva melegegjenek, és maguk is lángocskává váljanak. Ez minden vágya annak, aki maga is tüzet jött hozni ebbe a világba... és meggyújtotta ezt a a Bokrot.

5./ Befejezés

Elég a prédikációból, szívhangokból, zsinatra fel! Az ősegyház terjedésének, gyarapodásának sok negatív és pozitív oka volt. Most csak a számunkra pozitívakat említem. Ideológiai, vallási zsbongó káoszba születtek. Hozták egyszerű értékszemléletüket a szeretet parancsáról. Üldöztetés terhe növesztette pálmájukat. Szültek és térítettek, bárhová kergette őket az élet. Foglalkozástól, szakmájuktól, társadalmi helyzetüktől függetlenül azt gondolták, hogy el kell terjeszteni az Isten Országát a földön.

BARCZA BARNA

BOLDOGOK...

„Boldogok, akik az igaz-voltot éhezik és szomjazzák, mert ők eltelnek vele” (Máté 5,6)

Mind a nyolc boldogság-megfogalmazásban ott visszhangzik az ember legalapvetőbb igénye, hogy boldog legyen. Itt, a negyedik boldogság-kijelentésnél megállva, megkérdezzük: Mit is tartanak a boldogságról az emberek?

Mást tart a balga, és mást a bölcs.

A balga azt gondolja, akkor lesz boldog, ha a világ javaiból minél többet birtokol. Akár azért, hogy csak felhalmozza, akár azért, hogy fel is használja. Mindkét esetben boldogságának forrása, oka rajta kívül helyezkedik el. Mivel a birtokolható javakba beleérti a tárgyakat, élőlényeket, sőt embereket is, ezért számára az egész világ nem más, mint megszerezhető és megszerzendő javak raktára. Ez a raktár az ő boldogságának forrása. Közben életét kitölti a különböző „javak” különböző, és egyre rafináltabb módszerekkel való birtokba szerzése, közben szinte elhanyagolhatóan keveset törődik azzal, hogy ő milyen lesz. Nem is veszi tudatosan kézbe saját maga kiformalását. Nem maga irányítja személyiségének kialakítását. Amit tervszerűen csinál, az a birtokba szerzés, s közben nem is veszi észre, hogy milyenné alakult. Mások - főleg a szenvedő alanyok - észreveszik, és alapos véleményt alakítanak ki arról, aki balgán akar boldog lenni.

Észreveszik minden területre kiterjedő mohóságát. Egyre nagyobb léptékben akarja megszerezni a birtokolhatókat. Hogy ezt tehesse, ehhez meg kell szerveznie a hatalmat, a birodalmat, a hadsereget, a háborúkat. Sőt, még az ideológiát is. Mert a hangosan hirdetett megokolás mindig az lesz, hogy népének akar jólétet. A valóságban a nép verejtéke vagy vére árán megszerzettek csak kis részben szolgálják a nép fennmaradását, nagyobb részben az ő birtoklási továbbterjeszkedését. Batu kán, Nagy Sándor, Napóleon, Hitler és Sztálin be tudta gerjeszteni a tömeget, hogy halált megvetően szolgálja az ő birtoklási vágyát. A nép csak késleltetve vette észre azt a rengeteg bajt, pusztulást, amit a balgán boldogok nagy szenvedélye okozott. Ráadásul ezek az óriási balgák eltakarják és feledtetik a kis balgák milliárdjait. Ez a fajta boldogságvágy fertőző. A tömegek általában ilyen módon akarnak boldogok lenni. Még a tömegkatasztrófák után is csak néhányan ébrednek fel balgaságukból.

A bölcs azt gondolja, akkor lesz boldog, ha Teremtője elgondolásához igazodik, és azt bontja ki magából, amit az Alkotó magként belehelyezett. A bölcs enged annak a belülről feltörekvő váagnak, hogy igaz ember legyen. Hogy Isten elgondolása szerinti jó ember legyen. Jézus ezt így fogalmazta: éhezi és szomjazza az igaz-voltot, az Istennek kedvében járást, az Istennek tetszést.